

Je za námi další ročník, tentokrát již pátý!

Pátek 25. 8. 2017

Praha – Domažlice – Pila – les

K již pátému úseku našeho putování okolo republiky jsme se sešli v pátek odpoledne na Hlaváku a ve složení Ježek, Čížek, Vojta, Zdenda, Daisy, Brába, Roki, Šiki a Karča vyrazili přímým vlakem do Domažlic. Nejprve jsme bojovali s otvíráním okna, ale panu průvodčímu se podařilo ho rozhybat a poslat do rozpáleného vagonu trochu vzduchu. Navrch nám vysvětlil, proč sedíme ve starých německých vagonech, což vysvětlovalo ty divné zvuky podvozku. Cestu jsme každopádně přežili, v Domažlicích se najedli, potom popojeli vláčkem na Pilu, dali si pauzičku u hřiště a nakonec se vydali spát do blízkého lesa.

Sobota 26. 8. 2017

Les – Babylon – Pec – Čerchov – Čerchovský hvozď - Česká Studánka – Zelená Chýše – Česká Kubice – rybník

V sobotu nadešel vrchol víkendového putování, celý rok napjatě očekávaný výstup na Čerchov. Vzali jsme to přes Babylon a Pec a potom lesem, kde jsme se postupně rozpadli na několik družstev a více či méně nadšeně stoupali a stoupali. Na vrcholu to byl kapánek Václavák, k čemuž přispíval i sraz domažlického KČT, vystupující folklorní soubor a autobus, co vozil turisty nahoru i dolů. Někteří z nás se odhodlali vylézt na rozhlednu a následovala ještě hromadná vrcholová fotka. Potom jsme se rozdělili a vydali se dolů – Ježek a Šiki (i s nerozlučnou kamarádkou ortézou) to vzali méně strmou cestou, ostatní šli přes pěkný bukový les a Českou studánku. Tam byl sice hezký altánek, ale voda nikoliv, takže jsme ji doplnili až u Zelené chýše, kde jsme se všichni šťastně shledali. Od chýše jsme došli do České Kubice, kde zrovna probíhala hasičská slavnost. Hospoda byla ale prázdná, takže jsme se mohli občerstvit a ještě obdivovat výhled na šumavské vrcholy. Potom jsme se odebrali k rybníku, který měl být dle slov místního číšníka ideálním místem na spaní. Což o to, plácek s plážičkou tam byl, ale

hned vedle chatka a u ní dvě bezprizorní a německy hovořící děti. Šli jsme si tedy nejdříve zaplavat a mezitím přemýšleli, kdo z nás umí nejlépe německy a je schopen s osazenstvem chaty vyjednat přespání. Chataři se naštěstí objevili poměrně brzy a ukázalo se, že jde o Kazacha žijícího v Německu. Slovo si tedy vzal Ježek a kombinací ruštiny, němčiny, angličtiny, rukou a nohou jsme se dohodli, že spaní není problém. Chvilku jsme ještě seděli u ohně, ale všichni jsme měli po náročném dni dost, takže ještě před 10 jsme byli všichni ve spacácích.

Neděle 27. 8. 2017

Rybník – nahoru lesem – Šnory – Filipova Hora – rozcestí, kde jsme se rozdělili (někde u Bělohradu) – Brůdek – Hrádek – Tanaberk – potom omylem po červené a zpátky – Všeruby – po cyklostezce k rybníčku (před Pláně)

Přestože jsme v neděli chtěli vstávat a odejít brzo, abychom náhodou nepotkali majitele chaty (přeci jen historka, že Ježek je otec toho Kazacha a my kamarádi, co tam přespáváme, měla určité mezery), balit jsme začali až mezi 9 a 10. Vyrazili jsme směrem nahoru do lesa s tím, že se napojíme na zelenou značku. V jednu chvíli se k nám ale v lese rozběhl poměrně velký a ne úplně bezpečně vypadající pes, který zcela ignoroval volání paničky. Naštěstí nás ale neběžel sežrat, naopak s eukázalo, že je to neuvěřitelné vemeno, protože nás všechny oslintal a pokyn „Domů!“ si vykládal jako výzvu k ještě radostnějšímu skákání. Jen Daisy z něj byla poněkud na prášky. Když konečně přiběhla panička, vysvětlila nám, že pes bydlí u lesa a má rád lidi, takže když nějaké potká, není šance ho odvolat zpátky. (Ještě říkala, že je chovný, takže jestli jsou všichni jeho potomci stejní troubové, jako on, tak tedy potěš koště.) Zbytek cesty už probíhal poklidně, udělali jsme si krátkou pauzičku v Filipově Hoře, potkali cestu plnou velkých mravenišť a nakonec došli až na rozcestí, kde jsme se museli s těžkým srdcem rozloučit. Pořídili jsme ještě závěrečné společné foto a snímek pokračujících dobrodruhů pro případ, že by nás už nikdy nikdo neviděl. Pracující a Zdenda potom došli do Koutků na Šumavě, odkud jeli domů, my s Vojtou jsme se vydali do Brůdku. Tam jsme si u hodné paní na zahrádce nabrali vodu, naobědvali se na rozcestí a zamířili do Všerub. Už nějakou dobu se nám nad hlavou honily mraky, takže jsme čekali, zda zmokneme. Místo toho jsme ale špatně zahruli a všimli si toho až po poměrně dlouhém úseku, kdy jsme se dostali na dohled Brůdku. Vrátili jsme se tedy, ale zacházky ani moc nelitovali, neboť jsme díky ní viděli hezký kostel a hlavně se vyhnuli dešti. Když jsme se totiž vrátili na správnou cestu, byla ještě mokrá, což nás, jen si to přiznejme, opravdu pobavilo. Po cyklostezce a podél rybníka jsme pak došli do Všerub, dali si pití v místní hospodě a potom se vydali spát do míst, která jsme si vyhlédli na mapě. Než jsme postavili přístřešek a snědli kuskus s tuňákem, byla skoro tma, takže jsme se zavrtali do spacáků a šli

čerpat síly na další den.

Pondělí 28. 8. 2017

Les – podél drátu na cyklostezku – Červené Dřevo – Fleky – ostružiny – Svatá Kateřina (zavřená hospoda, kde nám nakonec nalili) – pořád po červené (vlastně až do ŽR) – Chodská Úhlava – Zadní Chalupy – Pod Lovečnou – Stateček a Oslí Studánka

Již v neděli odpoledne jsme nad mapou usoudili, že úsek mezi Všeruby a Červeným Dřevem nemá smysl obcházet po cestě, ale raději to vzít přes kopec podél drátů. V pondělí jsme se tedy vymotali z lesa a pustili se pěkně rovnou přes louku. Z té se za obzorem stala pastvina, ale žádná zvířátka jsme neviděli, takže jsme bez obav překročili ohradník a šlapali dál. Drobné údolíčko s potokem jsme překonali raději v lese, kde se nás dřevorubci nevěřícně ptali, zda jdeme správně. Nakonec jsme se dostali na dohled silnice. Lehkým překvapením byl pán, který opravoval ohradník právě v místě, kde jsme se vynořili zpoza náspu. Naštěstí mu to nijak nevadilo, takže jsme mohli vesele šlapat dál. Že jsme si vybrali slušnou dávku štěstí, se ukázalo za zatačkou. Ta samá ohrada, kterou jsme před chvílí opustili, byla totiž plná krav, které stály a upřeně na nás koukali celou dobu, kdy jsme procházeli okolo. V Červeném Dřevě jsme si dali krátkou pauzu u obnovených základů kostela a potom přes Fleky pokračovali do Svaté Kateřiny. Za zmínku na této části trasy stojí obrovské keře plné velkých a zralých ostružin, kde jsme se zastavili na neplánovanou dopolední svačinku a s plnou pusou přemýšleli, jaktože je tam netrhají místní. Ve Svaté Kateřině nás poněkud nepříjemně překvapila hospoda, která byla sice otevřená, leč opatřená cedulí, že dnes má až od 3. Naštěstí se nám podařilo najít člověka, který nám natočil pití i doplnit vodu. Kousek za Kateřinou jsme vstoupili do CHKO Šumava a na krásném plácku u Chodské Úhlavy si dali oběd. Potom jsme postupně stoupali, stoupali a kladli si otázku, jak se vlastně dostaneme na šumavský hřeben. Když jsme na jednom z rozcestí uviděli, že jsme ve výšce okolo 1000 metrů, začalo nám být jasné, že to bylo právě tohle stoupání. Posledních několik kilometrů jsme hlavně doufali, že studánka, kam míříme, bude fungovat. Měli jsme kliku, voda tekla a navíc se ukázalo, že rozcestí Stateček, kde jsme chtěli spát, je opravdu pěkné místo s velkým přístřeškem a dostatečně širokými lavicemi. Večeři jsme si uvařili u stolu s nádherným výhledem na Šumavu, připili si na Vojtovi osmnáctiny a potom to zalomili.

Úterý 29. 8. 2017

Stateček – Bílá Strž – Černé jezero – Čertovo jezero – Železná Ruda – kozí plácek

Po 25kilometrové náloži z pondělka jsme si úterní trasu naplánovali tak, abychom měli dost času na obdivování všech míst, která nás čekala. Jen kousek za Statečkem nás čekal vodopád Bílá Strž. Dalším zastavením bylo Černé jezero, kde jsme chytře vychytali pěkné místo se stolkem zcela mimo dav turistů. Tam jsme si odpočinuli, koukali na kachny a ještě pořád úplně nevěřili tomu, že jsme fakt došli až sem. Přejít mezi Černým a Čertovým jezerem byl trošičku šok, ani ne tak kvůli přechodu Jezerní hory, ale spíš kvůli nekončícímu proudu lidí, na který z vandrů po hranicích nejsme úplně zvyklí. Konec konců, tolik lidí, jako v úterý mezi jezery jsme nepotkali dohromady za celý vandr. Na Čertově jezeře jsme se naobědvali a konečně se společně vyfotili v oddílových tričkách. Při pohledu do mapy nám ale došlo, že i když máme velmi pohodové tempo a často stavíme, jsme pořád hrozně rychlí a jestli chceme letos končit (a příští rok začínat) v Železné Rudě, máme až moc času navíc. Rozhodli jsme se tedy, že do Rudy sejdem už v úterý, uděláme si pauzičku ve městě a ve středu pojedeme dřívějším vlakem. Jakmile jsme opustili hlavní trasu k jezerům, bylo kolem nás znovu prázdně. Po červené a modré jsme tedy sešli do Rudy, tam poseděli na zahrádce, koupili si zmrzku a párek k fazolím na večer a užívali si zasloužený odpočinek. Poslední noc jsme už ani nestavěli přístřešek, prostě jsme si rozložili ležení na kraji lesa vedle ohrady s kozami a doufali, že je nikdo nepůjde krmit. Na cestě jsme si ohřáli večerí a šli spát.

Středa 30. 8. 2017

Kozí plácek – Železná Ruda – Praha

Ráno nás probudilo sluníčko, které přímo proti nám vycházelo zpoza hor. Kozy ještě pořád nikdo nenavštívil, takže jsme si poměrně rychle zabalili, dali snídani a vydali se dolů do městečka. Trošku nás děsilo, že potkáváme ty samé lidi, co předchozí den, ale co už. Koupili jsme si čerstvé pečivo a nějakou zeleninu na cestu, našli nádraží, a protože nám zbývalo ještě

Obcházíme republiku V.

Napsal uživatel Karča

Sobota, 02 Září 2017 12:16 -

dost času, stihli jsme i kafe ve vtipném podniku, který spojoval elegantní kavárnu s lehce pochybným casinem. Potom jsme se odebrali na nádraží. I přes zpoždění osobáčku mezi Alžbětínem a Klatovy jsme stihli navazující vlak, v téměř prázdném vagonu si dali opulentní oběd ze všech možných zbytků, v Plzni přestoupili do starých německých vagonu a šťastně dojeli do Prahy. Tím tedy skončil pátý ročník našeho velkolepého obcházení – sice kratší, ale zato velmi povedený. A za rok se těšíme na jeden z vrcholů akce, přechod Šumavy.